

ŽIVOTOPIS

Michaela Vorlíčková, za svobodna Fišerová, se narodila v Jičíně roku 1945, jako nejmladší ze tří dcer. Pocházela z bohaté rodiny, její babička byla totiž z rodu Kinských. Maminka se starala o hospodářství a později pracovala jako závoznice, tatínek vybudoval lesní podnik, ale po znárodnění roku 1948 dostal už jen podřadnou práci (dral koudel).

Její dětství bylo velmi radostné, dny trávila v okolí jejich vily, která byla neustále otevřena pro děti ze sousedství. Nejraději vzpomíná na svoje starší sestry, zejména na Danielu, která byla vždy velitelem party. Už na základní škole byla Michaela vzornou žačkou, přednášela básně, chodila do Pionýra a závodně hrála tenis. Doporučení na střední školu však kvůli rodičům nedostala. Nakonec se ale dostala na gymnázium až ve Skutči, na přímlovu své nejstarší sestry, která tam byla učitelkou. Již od 14 let bydlela na privatě, kde se musela postarat sama o sebe. Každou neděli dojížděla 7 dlouhých hodin domů, jen aby viděla rodinu. Tam se pouze najedla a už zase pospíchala zpět do Skutče.

Po dokončení střední školy podala přihlášku na tři různé vysoké školy (mimo jiné i na medicínu), ale nedostala se ani k přijímacím zkouškám. Na radu profesora z tenisu začala pracovat na patologii, aby si zlepšila šanci se dostat na medicínu. Zde se seznámila se svým budoucím manželem Jiřím Vorlíčkem. V roce 1963 byla přijata ke studiu matematiky – fyziky na Přírodovědecké fakultě v Brně. Během studia začala pracovat jako pomocná vědecká síla na Biofyzikálním ústavu AVČR, kde pracuje až dodnes.

Rok 1968 byl rokem, kdy Michaela dokončila vysokou školu, během Pražského jara se těšila na uvolnění předchozích poměrů. K tomu ale nedošlo kvůli vpádu vojsk Varšavské smlouvy. Když vojáci obsadili rozhlasové stanice, ona a její nastávající manžel jeli jednu z nich v Hradci Králové bránit vlastními těly. K potyčce ale naštěstí nedošlo, tanky totiž do Hradce Králové nedojely. Se začátkem normalizace si Michaela začala uvědomovat, že komunistický režim je škodlivý. Odpůrci režimu jako byl Jan Palach byli její inspirací.

Období normalizace ovlivnila Michaelu v mnoha směrech, například nemohla cestovat na zahraniční konference. Uvědomovala si, že je občanem druhé kategorie, že se ubližuje nadaným lidem jen kvůli názorům a že se lidé musí přizpůsobit politické situaci. Po sametové revoluci na Biofyzikálním ústavu založila vlastní oddělení, později se stala docentkou a nakonec profesorkou biofyziky.

Dodnes se Michaela vrací do rodného domu v Jičíně a vzpomíná na své rodiče a bezstarostná léta. Michaela zůstává velkým vlastencem a Českou republiku by nikdy neopustila.